

פרשת צבאים

בס"ד. משיחת יום ג' פ' תבוא, י"ד אלול ה'תש"מ, לילדי מחנות קיץ שיחיו.
הנחה פרטית בלתי מוגה

כאשר מסתכלים במחזור, מוצאים מהו העניין של ראש השנה - שאז "כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון". אם כן, ראש השנה הוא דבר ששייך לא רק ליהודים, אלא יש לו שייכות לכל אדם בכל העולם.

ומובן גם מכמה עניינים שמופיעים במחזור בתפילות ראש השנה, שזה קשור לא רק במין המדבר, בבני אדם, אלא גם במין החי ומין הצומח ומין הדומם שקיימים בעולם. הדבר מובן גם מהמשנה שאומרת שישנם "ארבעה ראשי שנים". וכך נפסק גם ביחס לאילנות, שישנו "ראש השנה לאילנות".

אלא שכולם תלויים במה שמושג בראש השנה. וכפי שמובן גם ממה שאומרים בתפילה, "זה היום תחילת מעשיך". הפירוש הברור, הפשוט והאמיתי של "מעשיך" הוא שזה כולל את כל מין המדבר, את כל מין החי, את כל מין הצומח ואת כל מין הדומם.

דבר זה מיישב גם את השאלה ששואלים: לכאורה, יהודי צריך להתעסק רק עם עצמו, מדוע הוא צריך להביע דיעות ולהתערב בענייני העולם?

התשובה היא, כאמור למעלה, שתפקידו של יהודי הוא שהוא יאיר את העולם ואת כל מה שנמצא סביבו, עד שיתקיים "והלכו גויים לאורך".

המשמעות של להאיר, כפי שהוסבר פעמים רבות, היא לא שבכך יוצרים משהו חדש, אלא כאשר נהיה מואר זה מאפשר לאדם לראות מהו כל דבר והיכן הוא ממוקם, ומה צריך לעשות בו.

כאשר אין אור, אדם עלול לטעות ולא לדעת האם זאת דלת או חלון; האם זהו שולחן או כסא; והאם צריך להציב אותו במקום פלוני, בפינה זו או בפינה אחרת.

אבל כשאדם מאיר את הרשות שלו או את החדר שלו, האור מאפשר לו לראות את הדבר כפי שהוא: דבר לבן נראה לבן, ודבר הפוך מזה, ההיפך מדבר נקי, רואים שצריך לרחוץ אותו, או לעשות פעולות אחרות כדי שגם הוא ילבין.

פרשת צבאים

בנוסף לכך, כל יהודי וכל בני ישראל הם "מאמינים בני מאמינים", והם יודעים ש"בעשרה מאמרות נברא העולם". הם יודעים שהכל נברא. היה זמן שבו לא היתה קיימת הבריאה, ואחר כך היא נבראה: "בדבר הוי' שמים נעשו וברוח פיו - כל צבאם". על ידי דיבור של השם, על ידי מאמר של השם.

ואדמו"ר הזקן מבאר שדבר זה נותן הבהרה מיידיית לתורת הבעל שם טוב: הבעל שם טוב לימד שהיגיון פשוט מכריח לומר שמאחר שהעולם הזה נברא יש מאין, "מאין ואפס ממש", הוא מוכרח להתהוות באופן מתמיד. בכל יום, בכל שעה ובכל רגע העולם מוכרח להיברא מחדש. על ידי מה? על ידי דבר השם שבאמצעותו נברא העולם בפעם הראשונה והוא נמצא תמיד בתוך העולם. דבר השם בורא את העולם בכל רגע מחדש, ומהווה אותו ונותן לו קיום - דבר השם "מהווה ומחיה ומקיים".

ומכך מובן בשכל בפשטות, שעצם המציאות של כל דבר היא למעשה "דבר הוי'" שמחיה אותו בכל רגע.

אף על פי כן, הרי ייתכן שאדם לא יכיר בכך, או שאדם ישכח את זה, למרות שהוא באמת מאמין בזה. וכתוצאה מכך, אם אדם שוכח את זה, או אם אדם מלכתחילה אינו מכיר בכך, הוא מוצא את עצמו מתחשב במה שהעולם הגשמי אומר לו, מתחשב במדידות ובמגבלות של העולם. אפילו כאשר זה לא תואם ומפריע להתנהגות על פי מה שהשם ציוה בתורתו.

וכאן "תורת אמת" מגיעה ומאירה. התורה מראה כיצד כל דבר מתהווה בכל רגע ורגע מאין ואפס ממש - זה נברא מחדש.

ומכך מובן שאפילו לאחר שזה כבר נברא, אין לנברא מציאות אמיתית, משום שאין לה שום קיום מתמשך: בכל רגע הוא צריך שיבראו אותו שוב מחדש.

ומה מאיר את הדברים ומאפשר לנו לראות שזוהי המציאות האמיתית? זה על ידי שמקבלים את מה שכתוב ב"תורה אור", והופכים את זה למעשים - "לימוד מביא לידי מעשה", ליישום מעשי. כאשר אדם רואה משהו שקיים בעולם, הוא מיד מכיר בכך ש"תורה אור" האירה את זה.

לא שהתורה צריכה לברוא את זה - לברוא, זה מה שהשם עושה. אבל התורה מאירה את הדבר ומראה שזה לא, כפי שאחרים עלולים לסבור בטעות, דבר שמנהל מלחמה נגד היהדות -

פרשת צבאים

וממילא צריכים להתחשב בו ולחשוב האם לעשות באופן כך או באופן כך. על ידי התורה, הדבר מואר ורואים שהוא נברא כעת מחדש, "מאין ואפס ממש".

מאין יודע זאת האדם? משום שאצלו הוא החלק שלו בעולם. דבר זה נותן לו את התוקף, והוא מוצא אחר כך את המלים המתאימות, כיצד למסור זאת גם ליהודי אחר, ולהעביר זאת גם למי שאינו יהודי, "והלכו גויים לאורך".

ואז מתקיים "וידע כל פעול כי אתה פעלתו". אדם מסביר זאת ל"פעול", לנברא, שידע כי אין לו שום מעלה מלבד העובדה שהוא "פעול", שהוא נברא בעולם הזה, עולם העשייה - "כי אתה פעלתו". והוא מסביר לו, ונותן לו להבין, ומסייע לו להבין, עד שה"פעול" עצמו יודע זאת אף הוא. הנברא מכיר בכך, ובאופן של "דעת" - ידיעה מוחשית. וכפי שאדמו"ר הזקן מסביר בתניא, ש"דעת" פירושה ידיעה שהיא בתוקף ובוודאות. "יתקע מחשבתו בחוזק", עם כל התוקף, עד ששום דבר לא יכול להזיז אותו מזה.

ולאחר הכנה שכזו בימים שלפני ראש השנה, שבאופן כללי זהו חודש אלול, ובחודש אלול עצמו, במיוחד בימים הקרובים לראש השנה, ידיעה זאת מתאמתת אצלו עוד יותר, ובאופן של ידיעה ודאית ותקיפה יותר.

ואז יהודי מקבל את ברכתיו של השם ועד כדי כך ש"לובשים לבנים", מתוך ביטחון מלא שדינו יהיה לטובה. התורה כבר הראתה לו - עד שזאת נהייתה האמונה שלו, ההבנה שלו והידיעה שלו - ש"אין עוד" מלבד השם. מכיון שבכל רגע ורגע כל דבר נברא מחדש, מאין ואפס ממש למציאות בעולם הזה. זה נותן לאדם גם את הביטחון ש"ילך לבטח דרכו" בערב ראש השנה שכולל בתוכו את כל ימות השנה.

